

Buổi Sáng Dịu Dàng

Đang tự cho mình cái quyền được ngủ cố vì lười đến toà soạn, bù lại lâu nay suốt ngày ở ngoài phố, chẳng biết thế nào là ngủ ngon!... Bỗng dưng, chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại nghe có tiếng ai đó gọi: "D. ơi!!" Có nhầm không nhỉ, còn sớm thế này... không nhầm được, tiếng xe máy xịch ngay trước công nhà mình... ôi mẹ ơi, thế là "chạy trời không khỏi nắng", mình không có duyên với cái gối của mình nữa rồi...

Lồm cồm chui ra khỏi màn, mắt nhắm mắt mở chân trần chạy ra mở cổng... Hoá ra là H. ư? Đã lâu rồi không thấy hấn! Người đầy bụi đất, một cái nồi cơm điện to kèn gác trên xe... hấn nhìn cái đầu "chổi rom" đang bù xù của mình mà cười ngất:

- Ôi trời, giờ này mà vẫn đang còn ngủ sao? Có quà cho D. đó!

- Đi đâu về thế? Sao chịu khó đi sớm thế?

- Uh, vừa về thăm mama xuống, mệt quá nhưng rẽ vào đây trước, tặng D. cái này đã rồi về sau!

Miệng thì nói, tay hấn mở túi cẩn thận lôi ra đưa cho mình một hộp giấy nhỏ.

- Cái gì thế H.?

- Xem đi. H. mang ở vườn nhà lên đó. Thôi, bây giờ về nhà đã, lúc khác đến nhé, mệt quá!!

Nói rồi hấn phóng xe đi thẳng. Mình hết cả buồn ngủ, tự nhiên lại được nhận quà mà... Đứng ngay cổng mở luôn cái hộp giấy nhỏ ấy, thắc mắc chẳng biết nhận được cái gì nữa... Một đoá hoa lan tím dịu dịu pha lẫn sắc trắng nhỏ xinh rút ra lòng bàn tay!! Món quà H. mang đi hơn trăm cây số về Hà Nội tặng mình vào lúc sáng tinh mơ chỉ đơn giản có thế, vậy mà mình cảm thấy vui lạ lùng... Đưa bông hoa lên sát mũi, một mùi thơm dịu dịu mà hăng hắc lảng lẽ toả ra theo từng hơi thở... Một bông lan Denro màu tím nhạt. Có lẽ H. vừa hái nó trước lúc đi, hoa hẳn còn tươi lắm!

Cũng không hiểu sao với mình H. luôn dịu dàng và tinh tế đến thế, đến mức nhiều khi mình cũng thấy ngỡ ngàng, nhóc ạ! H. hơn tuổi mình, nhưng chẳng bao giờ mình đồng ý gọi H. là anh bởi mình luôn muốn xem H. như một người bạn - một người bạn thân thiết luôn hiểu và quan tâm đến mình... Liệu mình có quá ích kỷ không hở nhóc? Nhưng tìm được một người bạn như H. đối với mình không phải là một điều dễ dàng gì... Có dạo H. giận mình về điều đó, nhưng mình biết làm sao được?? Mình không muốn ngộ nhận, điều đó sẽ làm cho mình và H. mãi mãi không là bạn của nhau được nữa. Có lẽ H. hiểu điều đó và vì thế, dạo này H. đối xử với mình cũng đã khác xưa. Mình vui vì sự thay đổi ấy, nhóc ạ, thật vui!!

Bông lan Denro màu tím nhạt mỏng manh nằm lặng thầm trên trang sách. Nhìn lại, thì ra đó là quyển sách Trịnh Công Sơn... Lúc đặt nó lên đây để đi rửa mặt, mình đã không để ý, nhưng quả là một sự vô tình thật hay. Có một cái gì đó, thật dịu ngọt bỗng giăng tơ... Chợt nhớ một câu hát của Trịnh:

Đoá hoa vàng mỏng manh cuối trời
Như một lời chia tay...

Bông hoa của mình có màu tím nhạt, nó là tình bạn đẹp đẽ của H. dành cho mình... nó không là Lời Chia Tay... phải không hở nhóc?

Cảm ơn nhiều nhé, bạn của tôi... vì một bông hoa nhỏ và một niềm vui lớn!!